

Крик сплюндрованої землі

Цвіли троянди на моїх раменах,
Родили щедро і хліби, й сади.
Була я в полум'ї зеленім,
Тепер горю у полум'ї біди.
Вже по ріллі босоніж не пройтися,
Бо чорнозем – це цезію кубло.
Тож оглянись і добре роздивися,
Бо я, земля, несучу вам лихо-зло.
Зорали плугом матінку, єдину
Посеред урвищ, ран і край ріки,
На тілі рани, начебто пухлини,
І метастази тягнуться в віки.
Я ваша і не ваша. Думать годі.
Спаплюжена, сплюндрована навік.
...І реквієм чорнобильських мелодій
Закляк, немов в молитві чоловік.
Молися, сину, щоб я знов родила
І хліб, і бульбу, льон і буряки,
Щоб повернулася життєдайна сила,
Щоб Україна ще жила віки.
Щоб не стогнала цезієм і кров'ю,
Щоб годувала вас і малюків...
Сини мої, українці, я з любов'ю
Дивлюсь, посивівши, із глибини віків.